

РЕШЕНИЕ

№ 2233

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5520** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.203–207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Й. А. С. срещу Агенция „Митници“.

В исковата молба се излага следното: Срещу ищеца било издадено наказателно постановление (НП) №198/14.06.2018г. от Началника на Митница П. за нарушение по Закона за акцизите и данъчните складове.

Недоволен от НП, ищецът го обжалвал пред Пазарджишки районен съд. По жалбата било образувано АНД №1128/2018г. С решението по него съдът оставил в сила НП.

Недоволен от горното решение, ищецът го обжалвал пред Административен съд Пазарджик. По касационната жалба било образувано КАНД №75/2015г. С решението по него съдът отменил решението на Пазарджишки районен съд и самото НП.

По горните две производства ищецът бил платил адвокатско възнаграждение в общ размер на 550лв., които представлявали вреди по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Ищецът моли присъждане на сумата, както и на разноските по настоящото производство, за които представя списък по чл.80 от ГПК (л.47).

В отговор на исковата молба ответникът оспорва иска по основание и размер. Счита, че не са налице вреди за ищеца, които да са пряка и непосредствена последица от отменен административен акт. За платеното адвокатско възнаграждение пред Пазарджишки районен съд не била представена разписка или преводно нареждане, както и какъвто и да е документ с достоверна дата. Възнагражденията били

прекомерни спрямо наказанието по НП – глоба от 200лв. Счита за неприложим в случая чл.203 от АПК, който се отнасял само за отменени по АПК административни актове, сред които не попадали НП по ЗАНН, които се оспорвали пред общ съд. ЗАНН не предвиждал задължителна адвокатска защита. Претендираните разходи не били в пряка и причинна връзка с дейността по издаване на НП, а били извършени по договор между ищеца и трето лице. Счита, че с уважаването на иска ищецът би получил повече от възстановяване на разноските, тъй като би се присъдила и законната лихва, нещо което се различавало от класическия случай на присъждане на разноски. С оглед горното моли съда да отхвърли иска. В условията на алтернативност моли съда да има предвид, че адвокатското възнаграждение е неправомерно изчислено по чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че исковите претенции са основателни и доказани.

В хода на производството ищецът е починал и вместо него като ищци съдът конституира неговите наследници А. Й. С. и А. Р. С. (удостоверение за наследници, л.39)

Съдът, след като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

От приложените дела на Пазарджишки районен съд и на Административен съд Пазарджик и постановените по тях решения (л.8-13 и 14-16) безспорно се установява издаването от Началника на Митница П. на НП №198/14.06.2018г. и отмяната му от касационната съдебна инстанция.

Пред Пазарджишки районен съд ищецът е представляван от адвокат П. В. по силата на договор за правна помощ от 22.08.2018г. (л.17). В него е договорено възнаграждение от 530лв., като е записано, че 200лв. са платени в брой към подписването му, а останалата част от сумата е договорено да бъде платена разсрочено в срок от 6 месеца.

Пред Административен съд Пазарджик ищецът е представляван пак от адвокат В., в качеството ѝ на съдружник в адвокатско дружество „В. и Г.“, по договор от 12.02.2019г. (л.18). В него е договорено възнаграждение от 350лв., платими в срок от 20 дни по „банков път“. Записано е, че сумата е платена на 28.02.2019г. - след датата на договора - „по банка“. За плащането е представена фактура от адвокатското дружество (л.19) и преводно нареждане (л.20) за 350лв.

Съдът констатира, че пред Пазарджишки районен съд и Административен съд Пазарджик са представени само адвокатски пълномощни, не са представени посочените договори за правна помощ, както и доказателства за направени по тях плащания.

От правна страна:

Съдът намира иска за допустим.

Ищецът твърди, че ответникът е издал незаконосъобразен акт (1), от акта за ищеца са настъпили имуществени вреди (2), същите са в пряка причинна връзка (3) с незаконосъобразния акт – чл.1 от ЗОДОВ.

Актът вече е отменен с влязло в сила съдебно решение и искът е предявен в хипотезата на чл.204, ал.1 от АПК.

Съгласно чл.205, ал.1 от АПК искът се предявява срещу юридическото лице –

Агенция „Митници“, което се представлява от своя орган-издател на акта - Началник на Митница П..

Местната подсъдност, съгласно чл.7 от ЗОДОВ, се определя от избора на претърпялото вреди лице между мястото на увреждане и постоянния му адрес – в случая Й. С. е с постоянен адрес в [населено място].

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, развити в отговора на исковата молба, че НП не бил административен акт, съответно редът по чл.203 и сл. от АПК бил неприложим, тъй като НП представлявал правораздавателен акт. Обратно на това, съдът счита, че издаването на НП е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения за упражняване на административно-наказателна компетентност, законово предоставена на ответника в рамките на административната му правосубектност. Това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност, приключваща с властнически акт – издаване на НП. НП поражда наказателноправни последици, като те са правен резултат от санкционираща административна дейност. В този смисъл – мотивите на т.1 от ТП № 2/19.05.2015г., постановено по тълкувателно дело № 2/2014г. по описа на ВКС, Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, което е задължително за съдилищата съгласно чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт.

До изменението на чл.63, ал.3 от ЗАНН, ДВ бр. 94 от 2019 г не е бил налице друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си - аргумент по чл.8, ал.1 от ЗОДОВ.

Така са налице всички положителни процесуални предпоставки и не се откриват отрицателни процесуални предпоставки за водене на делото и предявеният иск се явява допустим.

Съдът намира иска за частично основателен.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице посочените по-горе три елемента на правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна - аргумент. от чл.4 ЗОДОВ, (по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите).

По отношение на първия елемент от състава - както беше посочено по-горе в решението, отмененото НП представлява властнически акт на административен орган като издаването му е резултат на упражнена санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Втората част на този елемент от състава - незаконосъобразността - е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изцяло изпълнен.

По отношение на втория елемент - вредите – те се твърдят като разходи за плащания на възнаграждения на договори за правна помощ. Разходите се явяват безспорно претърпени от ищеца имуществени вреди, доколкото пряко засягат неговия патримониум.

Съдът намира обаче, че извършването на тези разходи е доказано по делото само частично.

За плащането по договора за правна помощ пред Пазарджишки районен съд

ищецът е представил единствено самия договор като приложение към исковата молба и не сочи други доказателства. Договорът (или друго доказателство за плащане) не е представен още при разглеждането на делото пред Пазарджишки районен съд. Това не е условие за уважаването на иска в тази част. Но без други доказателства договорът като частен документ няма достоверна дата спрямо ответника като трето лице, която да предхожда датата на представянето му по настоящото производство – чл.181, ал.1 от ГПК. С оглед това съдът намира за недоказано плащането в рамките на производството пред Пазарджишки районен съд на тази част от исковата претенция. В., ищецът не е ангажирал доказателства за плащането на сумата и след направеното в отговора на исковата възражение относно достоверността на датата, които доказателства биха могли да бъдат всички допустими от закона – чл.181, ал.2 от ГПК - „За установяване датата на разписки за извършено плащане съдът може да допусне всякакви доказателствени средства, като има предвид обстоятелствата по делото.“

По отношение на плащането по договора за правна помощ пред Административен съд Пазарджик – съдът намира същото за доказано с представеното платежно нареждане.

По отношение на третия елемент, причинната връзка между първите два елемента, съдът приема, че разноските за адвокатско възнаграждение представляват претърпяна вреда от ищеца, намираща се в пряка и непосредствена причинна връзка с отменения незаконен акт на административния орган-ответник, защото те са типична, естествена, нормално настъпваща последица от незаконосъобразното НП и защитата срещу него, която защита се е наложила именно поради незаконосъобразната дейност на администрацията. Причинната връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията, реалната възможност от увреждане – в случая плащане за адвокатска защита, без което за увреденото лице би било трудно да защити правата си срещу незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Следва да се отлебежи, че ползването на адвокатска защита е конституционно признато право и възварежението на ответника, че такава не била задължителна е съответно несъстоятелно.

Съдът намира за неотнормимо възражението на ответника за това, че в случай на уважаване на иска, следвало да се присъди и законната лихва, тъй като такава не е претендирана от ищеца с исковата молба и в хода на делото.

Относно възражението на ответника, за прекомерност и противоречие с Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения – съгласно същата, било по цитираната от ответника норма на чл.7, ал.2, т.1, касаеща граждански дела, било по чл.8, ал.1, касаещ административни дела, минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 300лв., поради което съдът не намира за прекомерен платения хонорар от 350лв. за касационната инстанция.

С оглед всичко по-горе искът се явява основателен и доказан до размера от 350лв. (сторените разноски пред Административен съд Пазарджик), а до пълния размер от 550лв., (включващ и разноските пред Пазарджишки районен съд), следва да бъде отхвърлен.

При такъв изход на спора и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ в полза на ищеца следва да се присъдят разноските по делото в размер на 10лв. държавна такса, както и съразмерната част от адвокатския хонорар от 350лв. (доказан с договор, л.44, и преводно нареждане, л.48), спрямо уважената част от иска от 350лв. при претенция от 550лв., тоест – $350/550 \times 350 = 222,72$ лв. Общо държавна такса и адвокатски

хонорар – 232,72лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да плати на А. Й. С., с ЕГН [ЕГН], и А. Р. С., с ЕГН [ЕГН], като наследници на ищеца Й. А. С. общо 350 лв. (триста и петдесет лева) обезщетение на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди, претърпени във връзка с наказателно постановление №198/14.06.2018г. на Началника на Митница П., както и 232,72 лв. (двеста тридесет и два лева и 72ст.) разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част за размера над 350 лева до предявения пълен размер от 550 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: